

Juurien siunaus ja taakka

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Kolmas miesviikonlopusta mieleen jäänyt oivallus koskee ns. *sukupolvien kirousta*. Isien ja äitien synnit kuulemma siirtyvät aina seuraavien sukupolvien kannettaviksi. Niinhän se taitaa olla, kunnes joku suostuu ottamaan vastuun kohtalonomaisesta toistumasta.

Mutta edellisten sukupolvien perintö ei ole vain kirousta. Vaikka se olisi ongelmallista siinä piilee syvä mieli. Eestiläinen esikoiskirjailija **Sofi Oksanen** (*Stalinin lehmät*. WSOY 2003) kertoo kuinka hänen sortovallan alla eläneen äitinsä puhumattomasta surusta tuli hänen taakkansa. Miksi? Oliko se pelkkä kirous? Minusta ei. Taakan siirtyminen seuraavalle sukupolvelle vain alleviivaa jokaisen yksilön, kollektiivin ja sukupolven kokemuksen ikuista tärkeyttä, ihmiselämän katoamatonta merkitystä. Kokemukset, teot ja sen seuraukset eivät häviä vaikenemalla. Ne eivät häviä edes vaikenneiden kokijoiden kuoleman kautta.

Jos joku sukupolvi ei suostu surujaan suremaan yhdessä muiden kanssa, ne jäävät seuraavan sukupolven surtaviksi. Jos joku sukupolvi ei suostu kantamaan vastuuta asenteistaan ja teoistaan, vastuu siirtyy seuraavalle sukupolvelle jne.

Miksi?

Koska se, mikä on totta ihmisen elämässä, ei vain suostu kuolemaan, ennen kuin joku on ottanut sen vastaan ja jakanut sen muiden kanssa. Kaiken täytyy tulla tietoisuuden valoon ja kaikesta täytyy, vaikka sukupolvien viiveellä, kantaa vastuu, ennen kuin se lakkaa olemasta taakka. Siksi pelkkä katkera ja kiittämätön rimpuihu vanhemmilta samaamme henkistä perintöä vastaan jämäyttää meidät kielteiseen riippuvuussiteeseen, juuri siihen, mistä yritämme vapaaksi.

Tätä kirjoittaessani sain ystävältämme Riikka **Haavistolta** hänen kirjoittamansa artikkelin **Bert Hellingin** kehittämästä sukujuuriterapiasta. IlaHDuin, koska siinä kuvattiin juuri niitä asioita, joita yritin hahmotella. Joitakin otteita siitä:

”Sukujuuret –menetelmässä käytetään käsitettä perheen sielu. Tämä ”yhteissielu” pyrkii tasapainottamaan suvun jäsenten välit niin, että kaikki suvun jäsenet saavat ansaitsemansa kunnioituksen ja paikan suvussa.

Jos suvussa on esimerkiksi joku syrjäytynyt tai kuollut ja tämä perheenjäsen on pyritty unohtamaan, asia tulee esille tavalla tai toisella seuraavan tai sitä seuraavan sukupolven elämässä.

”Jos suvussa on ilmaistemattomia tunteita tai tiedostamattomia salaisuuksia, ne tulevat ennemmin tai myöhemmin esille jonkun suvun jäsenen kautta. Seuraava sukupolvi ei välttämättä tajua, miksi sairastaa tai tekee tiettyjä ei-toimivia ratkaisuja elämässään.

Näiden ”salaisten kompensatioiden” tavoitteena on aina sovitus ja anteeksianto, mutta sairaus tai toisten taakkojen kantaminen ei johda toivottuun lopputulokseen. Siksi menneisyyden sidosten ja omien alitajuisten päätösten tiedostaminen on tärkeää.

Vain salaisuuksien julkituominen mahdollistaa sovinnonteon. Menneisyyden hyväksyminen ja vastuunotto omasta, ei toisten elämästä ovat avainasioita, kun pyritään palaamaan rakkauteen ja iloon...

Tärkeää voi olla esimerkiksi antaa suru sille, jolle se kuuluu. Lapsenlapsi voi esimerkiksi järjestää itselleen suruja surrakseen isoäitinsä surematta jääneet surut. Kurssilla jo aikuinen lapsenlapsi voi

saada syvän oivalluksen siitä, ettei surun kantaminen auta isoäitiä. Silloin voi lopettaa suremisen ja alkaa elää omaa elämäänsä.”

Nämä ovat kurseiltamme ja omasta elämästämme tutuiksi tulleita havaintoja.

Meidän on siis selvitettävä itsellemme missä määrin kannamme menneiden sukupolvien taakkoja, voidaksemme päästä sovintoon vanhempiemme ja esivanhempiemme kanssa ja vapautua elämään omaa elämäämme.

Silti ei ole kysymys vain omasta elämästämme ja omasta hyvinvoinnistamme. Jostain salaperäisestä syystä näyttää siltä, että myös isovanhempien suremattomat surut, kantamattomat vastuut ja muut salaisuudet, tulevat tällä tavalla jälkijättöisesti tiedostetuksi ja vastaanotetuksi. Jos heillä ei silloin ollut kuulijoita ja näkijöitä, he saavat niitä ainakin seuraavien sukupolvien kautta. Liian myöhäistä heille? Jostain syystä en usko niin. Ehkä he vielä kuolemansakin jälkeen kaipaavat nähdyksi ja kuulluksi tulemista myös maan päällä?

Jos minä osaltani suostun näkemään ja kuulemaan, mitä edesmenneiden vanhempieni ja isovanhempieni ympäristö ei ollut valmis ottamaan vastaan, vapaudun henkisen perintöni tuottamista tiedostamattomista kahleista, Mutta ehkä hekin vihdoinkin vapautuvat jostain? En tiedä, mutta uskon että tämä juuriimme tutustumisen prosessi on myös heille tärkeä.

Itse vapaudun sovinnollisella tavalla kuulumaan niihin sukuihin, joiden surujen, ilojen ja salaisuuksien keskeltä olen oman elämäni vastaanottanut. Vapaudun sekä elämään omaa elämääni että kuulumaan juuriini. Molemmat tukevat toisiaan.